

Η συχνή εμφάνιση τρομοκρατικών ενεργειών, με αποκορύφωμα την «τυφλή» πράξη βίας από την έκρηξη βόμβας στο εμπορικό κέντρο THE MALL στο Μαρούσι, δημιουργεί σοβαρούς προβληματισμούς, ιδιαίτερα στην σημερινή, χαοτική πολιτική κατάσταση της χώρας, η οποία μετατρέπεται, μέσω των μνημονίων, σε «αποικία χρέους», με ραγδαία εξαθλίωση της πλειοψηφίας του Ελληνικού λαού.

Το φαινόμενο αυτό και η «άλλη όψη του νομίσματός του», η «τρομολαγνεία», δημιουργεί την ανάγκη μιας σοβαρής και νηφάλιας ανάλυσης του ιδεολογικού χαρακτήρα αυτού, που αφορά το σημερινό πρώτο μέρος. Απαιτείται ορθολογικός κριτικός λόγος και σκέψη στους σημερινούς, «θρυμματισμένους» καιρούς, και ιδιαίτερα στην «σκοτεινή» περίοδο, που διέρχεται η Ελλάδα.

Το φαινόμενο της τρομοκρατίας στις δυτικές χώρες, είτε αφορά επιθέσεις από οργανώσεις, που εκπέμπουν αριστεριστική φρασεολογία, είτε, πολύ περισσότερο, την ακροδεξιά βία, που, ως κύριο χαρακτηριστικό, έχει τα «τυφλά χτυπήματα», **δεν έχει καμία πραγματική ιδεολογική ή οργανική σχέση με την επικαλούμενη, πολλές φορές, μαρξιστική θεωρία και το αριστερό κίνημα και τον αγώ να των λαϊκών στρωμάτων για σοσιαλιστική κοινωνία απέναντι στο αστικό κράτος και το καπιταλιστικό σύστημα**.

Ως προς το κρίσιμο αυτό ζήτημα, καταλυτικές απαντήσεις έχει δώσει ο Ιταλός καθηγητής **Λουίτζι Φεραγιόλι**

στο βιβλίο του

«Βία και Πολιτική»

, σύμφωνα με τον οποίο

«ο πολιτικός γιακωβινισμός και η ηθικοϊστορική τελεολογία, που αποτελούν αντικειμενικά

ΤΟΝ

κοινωνιολογικό χαρακτήρα της τρομοκρατίας

, αντιστοιχούν εξίσου σε ακλόνητα αρχέτυπα της

αστικής πολιτικής σκέψης και ακριβέστερα του αυταρχικού ανελεύθερου ρεύματός της

»

.

Το **πρώτο** απ' αυτά είναι παράδοση του **πολιτικού ρεαλισμού** και του **πραγματοπιστικού βολонταρισμού** από τον **Μακιαβέλι** μέχρι τον

Carl

Schmitt

: Η ιδεολογία, δηλαδή,

της αυτονομίας της πολιτικής

σαν επιστήμη και σαν τεχνική εξουσία,

ξεχωριστή από την ηθική

και πιστή μόνο στη λογική της ιστορικό – πρακτικής επιτυχίας, καθώς και

η ενσάρκωσή της σε ένα «πολιτικό υποκείμενο»

, κράτος, κόμμα, ηγεμόνα, η ελίτ στην εξουσία, ως «εκτελεστή», για λογαριασμό και αντιπροσώπευση της κοινωνίας.

Το **δεύτερο**, είναι η **αστική ηθική της θυσίας** (στις δύο παραλλαγές της

Χριστιανο-Ιδεαλιστικής Ηθικής και ωφεληματικής και υστερόβουλης), που όμως, και στις

δύο περιπτώσεις, χαρακτηρίζεται από το γεγονός, ότι αναβάλλει την άμεση ηδονή, εν όψει της πραγματοποίησης των ιστορικών ή μετα-ιστορικών σκοπών και της ακόμα μεγαλύτερης ηδονής στο μέλλον.

Η σύζευξη αυτών των δύο παραδόσεων γέννησε την μοντέρνα αστική πολιτική σαν τεχνική της μεσολάβησης και, συγχρόνως, της διαφοροποίησης των σκοπών από τα μέσα, ακριβώς γιατί είναι υποτελή από ιδεολογική άποψη στους σκοπούς, που δεν επιδέχονται ούτε αξιολόγηση ούτε πραγματικό έλεγχο.

Η πολιτική βία, συνεπώς, ηθικού και ψυχρού ορθολογικού τύπου, όπως εμφανίζεται στις ακραίες μορφές της τρομοκρατίας των ενόπλων ομάδων, που κυρίαρχο ιδεολογικό στοιχείο τους, είναι η αντίληψη της βίας ως «μέσου – εργαλείου» για το σκοπό τους, που είναι, κατά τα λεγόμενά τους, η **με «επαναστατικό» τρόπο** εγκαθίδρυση μιας νέας κοινωνίας (άρα μη βίαιης)!!!, **τοποθετείται μέσα σε αυτό**

το αλλοτριωμένο σύμπαν της αστικής πολιτικής

Η **πολιτική βία** βρίσκεται σε πλήρη αντιδιαστολή με την **κοινωνική βία**, η οποία πηγάζει και εμφανίζεται στους συλλογικούς αγώνες της ταξικής πάλης και προκαλείται από την βία του ταξικού αντιπάλου (συγκεντρώσεις, πορείες, καταλήψεις κ.λπ.) και από την οποία απουσιάζει η πολιτική και στρατηγική πρόθεση.

Συνεχίζοντας την προσέγγιση του φαινομένου της τρομοκρατίας, πέραν του ιδεολογικού χαρακτήρα αυτής, που αναλύθηκε στο πρώτο μέρος, το στοιχείο που εντυπωσιάζει, είναι το γεγονός, ότι τα αποτελέσματα της δράσης των ενόπλων ομάδων, αυτών, μάλιστα, που αυτοαποκαλούνται ως «επαναστατικές», **είναι αντιστρόφως ανάλογα με τους διακηρυγμένους στόχους τους**

Η ιστορική ανάλυση και εμπειρία δείχνει ότι, όχι μόνο δεν αποσταθεροποιούν **το Αστικό Κράτος και το καπιταλιστικό σύστημα**, όπως «θεωρητικά» επιδιώκουν, αλλά, αντίθετα, **αποτελούν ισχυρό νομιμοποιητικό παράγοντα** για την ενίσχυση των πιο **σκληρώ ν κατασταλτικώ ν μηχανισμών και λειτουργιών του Αστικού Κράτους**, μέσα από την προώθηση και νομιμοποίηση **του αυταρχισμού και της κρατικής τρομοκρατίας**, στο όνομα της κοινωνικής ασφάλειας. Τόσο στην Γερμανία, όσο και στην Ιταλία, για την αντιμετώπιση της πολιτικής βίας ανασύρθηκαν οι πιο αντιδραστικοί νόμοι **από το ναζιστικό και φασιστικό ποινικό «οπλοστάσιο»**, προς όφελος του Αστικού Κράτους και των ιδεολογικών και κατασταλτικών μηχανισμών του και, αντίστοιχα, σε βάρος της κοινωνίας και των μαζικών προοδευτικών κινημάτων. Αυτόν τον κίνδυνο αντιμετωπίζει και η Ελληνική κοινωνία, όπου τα φαινόμενα αυταρχισμού και κρατικής βίας, στην σημερινή μνημονιακή «αποικιοκρατική» πολιτική, βρίσκονται στο άμεσο προσκήνιο, έχοντας μάλιστα, λάβει και «στρατηγικό» χαρακτήρα για το σύστημα παρακμής, που κυβερνά την Χώρα, το οποίο εμπεριέχεται στο σύνθημα *«λεφτά δεν υπάρχουν, κράτος όμως, ισχυρό υπάρχει»*

Η κρατική βία, είναι προφανές ότι έχει ως άμεσο στόχο την χειραγώγηση του Λαού ενάντια στην μνημονιακή πολιτική της εκποίησης της Χώρας στο διεθνές και ντόπιο κερδοσκοπικό παρασιτικό κεφάλαιο και την κοινωνική σκληρή νεοφιλελεύθερη ταξική πολιτική σε βάρος του εργαζομένου Λαού.

Η δικαιολόγηση του «μέσου» της ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ («ηθικότητα» της υποκριτικής επίκλησης

για ασφάλεια) γίνεται με σαφή και έντονο περιορισμό των κοινωνικών δικαιωμάτων και ατομικών ελευθεριών, για την επίτευξη του αληθινού **σκοπού**, που είναι η ενίσχυση του ΚΡΑΤΟΥΣ σε βάρος της ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, για την χειραγώγηση και ευνουχισμό της άμυνας και της αντίστασης στην άνευ όρων παράδοση της Χώρας.

Έτσι, τα αποτελέσματα της ατομικής πολιτικής βίας (τρομοκρατίας) μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

Πρώ τον, συνεισφορά στις κατασταλτικές επεμβάσεις του Κράτους και δυνάμωμα των κατασταλτικών μηχανισμών του, που ως μακροπρόθεσμο αποτέλεσμα έχουν τον αποπροσανατολισμό και την εξουδετέρωση των μαζικών κινημάτων.

Δεύτερον, αρνητική και «ευνουχιστική» επίδραση στις αριστερές πολιτικές δυνάμεις, αφού τις αναγκάζει να γίνονται υπερασπιστές εν μέρει του Κράτους και, έτσι, χάνουν τη φυσιογνωμία τους και την πολιτική τους έκφραση για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό του αστικού κράτους και της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Τρίτον, ενισχυτική λειτουργία στο πολιτικό σύστημα του καπιταλισμού, που υποφέρει από βαθιά κρίση, κοινωνικής και πολιτικής νομιμοποίησης, αφού χρησιμοποιείται ως υποκατάστατο νομιμοποίησης ανάμεσα στο Κράτος και την κοινωνία των πολιτών, στην βάση της κοινωνικής ασφάλειας.

Συμπερασματικά, από την μέχρι τώρα εμπειρία και τη δράση των τρομοκρατικών οργανώσεων στη δυτική Ευρώπη, στην Χώρα μας, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο, αποδεικνύεται ότι το φαινόμενο αυτό χρησιμοποιήθηκε από τις οικονομικές ολιγαρχίες στις επιμέρους Χώρες, για ισχυροποίηση των κατασταλτικών μηχανισμών του Κράτους και των πολιτικοοικονομικών ολιγαρχιών και περιορισμό των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και των Λαών.

Του Γεωργίου Παπασίμου

Δικηγόρου

Μέλους Δ.Σ. του «ΠΡΑΤΤΩ»

(papasimos.wordpress.com)